

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15/10/2017

***"Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol,
però si mor, dóna molt de fruit."*** (Jn 12, 24)

Ens trobem de nou després d'un llarg parèntesi durant l'estiu. És agradable retrobar-se i començar el segon centenari de l'Obra de Magdalena Aulina, agraïnt al Senyor tot el que ha estat possible realitzar en aquest any centenari, el "Maig Aulinià", i demanant-li que segueixi protegint i guiant l'Institut i a totes les persones de la Família Auliniana. Amb una emoció molt profunda podem constatar que el gra de blat, "caigut a terra i mort", ha donat el seu fruit. Amb l'ajuda de Déu, confiem que continuï donant fruit uns altres cent any més, i més!!!

És bo començar de nou amb Maria, que l'invoquem com a nostra Senyora del Rosari. Fou precisament el res del Rosari el que va marcar el començament del "Maig Aulinià" fa cent anys.

Junts, resen cantant: ***"Maria, nostra Mare, feu que amb tota devoció vos resem aquest Rosari ... us agraïm de tot cor les gràcies que a Casa Nostra heu vessat amb tant d'amor ..."*** (Cançó 7.7 [248]).

El Rosari és la devoció que resumeix perfectament les alegries, els sofriments i les glòries de Maria, associades a les del seu Fill diví. En cada misteri hi ha una pregària i un petit compromís.

Que la pregària del Rosari ens uneixi des d'una part a l'altra de la terra: que la cadena de l'"Ave Maria" ens sostingui i ens ajudi en l'"escalada cap al Cel", oferint-nos un horitzó infinit d'esperança i d'amor.

Aquest és el missatge que "a l'ombra de l'alzina" vol fer arribar a tothom: amics-lectors, a les famílies, als joves, als vells, als malalts.

Desitgem que Magdalena Aulina -dona clarivent i forta, dona senzilla i del quefer diari- continuï acompanyant els nostres dies com a companya i amiga que ens sosté i ens dóna força ens els dies foscos i en els assolellats.

Ella ha estat una dona de fe, que ha cregut "cegament" en Jesús i en el seu amor. Sabia esperar contra tota esperança, doncs estava convençuda que Déu mai la deixaria sola.

Que Magdalena ens ajudi a ser "missioners d'esperança", com ens ha dit el papa Francesc. És a dir, ***"cristians capaços d'obrir espais d'esperança, com cèl·lules de regeneració capaces de tornar la limfa al que semblava perdut per sempre. Persones que comuniquen esperança amb la seva manera d'acollir, de somriure, d'estimar. Sobretot d'estimar: perquè la força de la resurrecció fa els cristians capaços d'estimar fins i tot quan l'amor sembla haver perdut els seus motius. Perquè, cap mal és infinit, no hi ha cap nit que no tingui fi, no hi ha cap home que estigui definitivament equivocat, no hi ha cap odi que no pugui ser vençut per l'amor"***.

